

καὶ ἄλλαις ἀνατολικαῖς χώραις, ἀλλ' οὐχὶ ἀπαισία τόσον, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς συνηθείας ταύτης τάσιν ἐν Τουρκίᾳ, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδίως, πρὸς περιορισμὸν τῆς ὁποίας ἐγένοντο αἰ νωπαὶ ἔτι εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἐνέργειαι τῆς Ὀθωμανικῆς ἀρχῆς.

Οἱ Πύργοι περὶ ὧν ὀλίγον ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν ἀμυδρῶς καὶ ἀτελῶς ἀντιπροσωπεύονται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν τῷ καλύμματι τῆς γραΐας Δεσποίνης τῆς Merin (ἐν Γαλικίᾳ), κάλυμμα ὅπερ φέρει μόνον μὲ τὴν ἐορτινὴν τῆς στολῆν, ὅταν εἶναι endimanchée, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι.

Δαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ἀνωτέρω παραδόξων συνηθειῶν, κινουσί τὴν ἡμετέραν ἰλαρότητα οἱ διπλοὶ κόρυμβοι τῆς κόρης τῆς Σουαβίας, καὶ τὸ ὀφισειδὲς σύμπλεγμα τῆς κόρης, τὸ ἐν χρῆσει εἰς Κασμίριαν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου τὸ chignon τῆς Γρηλανδῆς πολλὰ τῶν ἀναγνωστριῶν μου, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ σπεύσωσι νὰ καταγελάσωσι, οὐχὶ μεμακρυσμένην ἐποχὴν ἅμα ἀναλογισθῶσι.

Ἰουλιῶν, 1834.

Φ *

Ἡ ἈΣΧΗΜΟΣ

Καθρέπτη ἀχάριστε σὲ καθαρίζω
Καὶ πάντ' ἀκάθαρτον σὲ θεωρῶ,
Αὐτὸ τὸ πρόσωπόν π' ὄλο μαλίζω
Τὸ κάμνεις ἄσχημο καὶ βρωμερῶ.

Δὲν εἶμαι ἄσχημος ἀν' ὄχι ὄραϊα,
Ἐχῶ τὸ σύνολον ἐλαστικῶ
Ἄν σακαντάρησα δὲν εἶμαι γραῖα
Ἄν κ' ἔχω πρότωπον ἀλακωτό.

Τὸ δεξιὸ πόδι μου ἄλλο χαλαίνει,
Ἄλλ' ἔχω βρόδισμα καμικρωτό.
Δὲν θὰ με κράξεται ξεγομφισμένη
Γιατὶ χροεῖναι τὸ πηλιδό.

Ἄχ! δὲν εἶμ' ἄσχημος δὲν εἶμαι γραῖα,
Ἄλλὰ τῆς τύχης μου ἦτο γραφτό
Νὰ μείνω ἄγχιος, κ' ἀκόμη νέος,
Σὰν τσουκιδόχορτο νὰ μακαθῶ.

(Ἀνέκδοτον)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΖΗΣ.